

In retraite

Van Carla de Jong verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Geheim leven
De sessies

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Carla de Jong

In retraite

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerder verschenen bij Archipel/De Arbeiderspers.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Marianne Schönbach Literary Agency B.V.

Zesde druk 2020
Eerder verschenen als dwarsligger®

ISBN 978 90 263 5279 9

© 2009 Carla de Jong

© De sessies, waarvan achterin een fragment is afgedrukt,
2020 Carla de Jong

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Susana Blanco / Arcangel Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor cafebest

Dee

Als ik het stuur laat glippen, is het in een nanoseconde voorbij. Tijdens Dee Morrisons eerste en tegelijk laatste zelfstandige autorit baande deze gedachte zich brutaal een weg van haar hoofd naar haar handen, die de boodschap omzetten in glibberig angstzweet. Ze had ze krampachtig om het stuur gevouwen, het nog warme rijbewijs naast haar op de bijrijdersstoel.

Zelfs nu, zo'n dertig jaar later, kon ze niet verklaren wat het verschil was tussen de eindeloze rijlessen met haar rijinstructeur en de paniekrit alleen.

Haar leven was weinig opwindend, altijd al, maar de laatste tijd was de stilstand beklemmend. Het monotone ritme van haar dagen, haar weken, de kleurloosheid van het Britse klimaat, de maaltijden met Jeff, nu zonder de kinderen. De eindeloze vergaderingen, het opstellen van weer een jaarlijkse begroting van het ziekenhuis, de yogales op zaterdagochtend, high tea bij haar moeder op zondagmiddag.

De enige onregelmatigheid was in feite haar menstruatie, die na vijfendertig jaar trouwe verschijning elke 28 dagen, zich het laatste jaar was gaan misdragen als een opdringerige gast die op de meest ongelegen momenten aan komt waaien en weken blijft, terwijl je hem al na drie dagen zo ongeveer de deur uitkijkt. Eenmaal opge-

rot blijft hij dan vervolgens maanden weg en net als je hoopt dat hij je vergeten is en een ander adres heeft gevonden, staat hij weer op de stoep en begint het gelazer opnieuw. Het was misschien te makkelijk, maar ook tamelijk geruststellend om de terugkeer van de panische angst die haar sinds enige maanden elke ochtend en avond in het treinstation opwachtte, aan haar hormonen toe te schrijven.

Dee keek op haar horloge: kwart over zeven, ze zou weer laat thuis zijn.

Het suizende geluid van de aanstormende trein vormde het startsein. Ze duwde haar rug hard tegen de koude tegels van de zijwanden van het perron en haalde diep adem. Ik ben nog nooit gesprongen, ik zal nooit springen, het is een irrationele angst, prentte ze zichzelf in.

De exprestrein bulderde voorbij.

‘Rachel komt het weekend.’ Jeff schudde de groente uit de wok in een porseleinen schaal.

‘En Tom?’ Dee hoorde zelf hoe lusteloos dat klonk. Meestal betekende onverwachts bezoek van haar dochter relatieshit.

‘Ze komt alleen.’ Jeff zuchtte gelaten en veegde zijn handen af aan zijn smoezelige schort. ‘Ik heb de logeerkamer al klaar. Aard-appels?’

‘Klein beetje.’

Hij pakte het koekenpannetje van het fornuis, liet een paar gebakken aardappelschijfjes op haar bord glijden, de rest op het zijne en schikte er de moten zalm naast. In het tl-licht van de keuken zag ze de dieprode kleur op zijn gezicht, couperose die de laatste tijd beslist verergerd was. ‘Heb je je pillen genomen?’ vroeg ze in een automatische aanvulling op die observatie.

Hij knikte. ‘Ja, dokter.’

Ze glimlachte, maar voelde zelfs geen vage vreugde. Hij noem-

de haar zo niet dagelijks, dan toch wel wekelijks dokter, refererend aan haar verleden in een witte jas, dat al zeker tien jaar achter haar lag.

Ze aten vrijwel zwijgend.

‘Ik moet nog wat werken,’ verontschuldigde Dee zich en ze schoof haar bord naar hem toe. Braaf veegde hij de restjes ervan af en legde de vette messen en vorken erop, ook zijn werkdag was nog niet klaar.

Als kind vond Dee Paddington Station een magische plek, met een literaire klank dankzij schrijvers die het een bescheiden maar onmiskenbare plek in hun verhalen hadden gegeven. In de jaren dat ze forensde, was de magie alledaags geworden, om ten slotte terug te keren als angst. Een bizarre angst. Ze was een weldenkend, gestudeerd mens, directeur van een ziekenhuis. Getrouwd, moeder van twee kinderen, misschien saai, zeker succesvol. Niet iemand die je zou verdenken van paniek tijdens het wachten op de trein.

‘We hebben zeventien klachten van die psychopaat!’ Ben Dawson wapperde waarschijnlijk dat precieze aantal vellen papier voor haar neus heen en weer. ‘In één week tijd!’ Ben was haar secretaris, een subliem jurist die het veel verder had kunnen schoppen, misschien zelfs tot rechter. Hij had echter een baan in de luwte verkozen omdat hij een *nine-to-five* job nodig had. Samen met zijn vriend voedde hij een pleegzoon op.

Beschikken over een secretaris van zijn kaliber was een onwaarschijnlijk geluk voor een bestuurder in de publieke sector. Ben was briljant en aimabel en op dit moment erg opgewonden.

‘Wat zijn de laatste klachten?’

‘Onbeschofte bejegening, te heet douchewater, seksuele intimidatie door een verpleegkundige, een gotspe!’

Het laatste was natuurlijk het meest alarmerend. ‘Wat voor intimidatie?’

‘Seksuele,’ spelde Ben.

Ongeduldig schudde ze haar hoofd.

‘Door een leerling-verpleegkundige die hem gewassen heeft, blijktbaar iets te grondig.’

Ze zuchtte. Deze patiënt was een querulant van de ergste soort.

Het volgende uur zetten ze de feiten op een rij om te kijken waar ze juridisch stonden, zodat ze de juiste stappen konden bepalen. Hoezo, strategisch bezig zijn? Een groot deel van haar tijd was ze dit soort belachelijke brandjes aan het blussen.

‘Je ziet bleek, Dee.’ Ben schoof de brieven van zich af en keek haar vorsend aan. ‘Eet je wel genoeg?’

Genoeg voor wat? Genoeg om het verlies van de hectoliters bloed van haar laatste ongesteldheid aan te vullen? Genoeg om vet te kweken op haar botten? De banden van haar broeken knelden de laatste tijd verontrustend genoeg. Of genoeg om de leegte op te vullen?

‘Aan mijn eetgewoonten mankeert niks, Ben. Ik ben een beetje moe.’

‘Je werkt te hard,’ zei hij streng. ‘Echt Dee, je hebt in geen jaren een fatsoenlijke vakantie gehad.’

Ze meed zijn blik. Bens bruine ogen waren gevoelig en confronterend, en in wankele momenten dacht ze soms dat hij haar angsten las. ‘Ik heb in mei een week,’ sputterde ze.

‘Een week, Dee, word wakker! Een week is echt niet genoeg om die kringen onder je ogen weg te slapen, laat staan die frons in je voorhoofd.’

‘Ik begrijp dat je een facelift adviseert?’ probeerde ze.

Ben grinnikte. ‘Dat zeker. Nee, serieus, Dee, geen mens kan zoveel werken als jij doet. Er is meer in het leven.’

‘Het gaat prima met me, Ben.’ Ze legde de besliste toon in haar stem die ze reserveerde voor de momenten dat ze moest laten merken wie de baas was. Het ging ook prima, afgezien dan van die twee keer vijf minuten per dag op een treinperron.

‘Hoe creatief is uw werk?’ kopte het werkkatern van de avondkrant. Mijn god, hoe creatief was het lezen en beantwoorden van e-mails, om vervolgens over de inhoud ervan te vergaderen? Was ze gek om geen vakantie te nemen als die onbezonnen daad haar drieduizend mails achter zou stellen?

Ze overwon drie passerende treinen voor de hare die avond op Paddington stopte. Vrijdagavond, een tas met de voorjaarsbegroting naast zich, voer voor dit weekend. Het geëtter van de querulant met zijn klachtenbombardement had te veel tijd opgeslokt en ook aan de middagvergadering met de ondernemingsraad leek geen eind te komen. Zuigers. Een van de meest militante leden had haar driftig een tekening onder haar neus geschoven met de woorden: ‘Zo is het hier, jij schudt de boel continu op, en de rest probeert zijn werk te blijven doen.’

Hij had talent. Het stelde ongetwijfeld een mierenhoop voor, waarin zij, afgebeeld als stoere boerin met grove laarzen, met haar hooivork prikte. Een karikuraal portret, zo klein waren haar ogen ook weer niet en al lieten haar krullen zich moeilijk bedwingen, in het echt stonden ze niet verticaal op haar hoofd. ‘Interessant,’ zei ze kort. Ze schoof de tekening terzijde en beet zich vast in een zoveelste moeizaam gesprek over de herstructurering van het ziekenhuis. Ze verweeten haar doof en blind te zijn voor de geluiden van de werkvloer. Ze was verdomme zelf arts. Ze wist hoe het eraan toeging aan het bed en het was er een zootje. Als ze de komende jaren geen efficiencyslag maakten, konden ze het schudden. De querulant van de zeventien brieven had in essentie gelijk: het kon sneller, beter en klantgerichter.

De trein won aan populariteit sinds reizen per auto naar Londen zwaar werd belast, maar in het eersteklascompartiment was het nog steeds rustig. Eenmaal opgeslokt door het metalen monster voelde het interieur van haar coupé warm en vertrouwd als een huiskamer. Ze duwde haar stoel in de slaapstand en ontspande zich.

De trein maakte snel vaart en een kwartier later lag Londen achter haar.

Na een onnatuurlijk zachte winter tekende de vroege lente het platteland met paardenbloemen in de velden, knoppen in bomen en wankel lammetjes bij hun moeder.

Rachel zou er al zijn. Haar oudste dochter werkte vrijdag vanuit huis en was vast voor de spits vertrokken. Hoe zou haar stemming zijn? Het laatste jaar ontvluchtte Rachel geregeld haar relatie met Tom om het weekend bij haar ouders door te brengen. Elk bezoek verliep volgens een vast dramatisch stramien, als het luie scenario van een soap. Rachel kwam aan in tranen, vloekte het hele weekend op Tom, belde vijftien keer per dag met hem en werd uiteindelijk zondagavond door hem opgehaald. Dee hield van haar oudste dochter, maar Rachels ontvlambare aard was haar wezensvreemd en ze moest nog even niet denken aan een weekend gevuld met emoties. Ze dommelde in slaap en werd zoals altijd enkele seconden voor de anonieme stem haar station omriep, wakker. Ze pakte haar koffer en volgde de stroom forenzen naar buiten, zoals honderden, nee duizenden keren in de afgelopen jaren. Thuis kon ze zich vaak hele stukken van haar reis niet meer herinneren, alsof ze in een droomtoestand had verkeerd. Het griezelig onbewuste verloop van haar leven bekleemde haar soms.

Ze liep naar de bus die haar vlak bij haar cottage af zou zetten.

‘Mam.’ Rachel dook van achter het bushokje op, een triomfantelijke blik in haar ogen. ‘Had je niet verwacht, hè.’ Haar dochters ogen straalden, haar bleke huid had een roze gloed. Het was beslist een verrassing dat ze haar op stond te wachten, maar Dee moest vooral herstellen van de onverwachtse confrontatie met een metamorfose. De bleke, tobberige Rachel van het afgelopen jaar had plaatsgemaakt voor een bruisende, rossige schoonheid. Rachel sloeg haar lange armen om haar heen en ook die greep was anders dan anders. Zou ze zwanger zijn? De gedachte schoot door haar heen, direct gevolgd door een gevoel van weerzin. Ze was nog

lang niet klaar voor het grootmoederschap. Waar zou ze in godsnaam de tijd vandaan moeten halen? Rachels omhelzing verslapte langzaam en stralend keek haar dochter haar aan. ‘Mam, ik ben zo blij met je.’

Schaamte over haar egoïstische gedachten maakte het Dee onmogelijk Rachel recht aan te kijken en haar plotselinge vlaag van dochterliefde te beantwoorden. ‘Fijn dat je me ophaalt,’ zei ze in plaats daarvan en ze probeerde het enthousiast te laten klinken.

‘Ik kon niet wachten,’ antwoordde Rachel warm.

Haar gevoel van onrust nam toe, haar dochter dacht altijd primair aan zichzelf, ze had vast een reden om naar haar moeder te snakken. En die reden kon voor haar weinig goeds betekenen. Ze zette zich schrap.

‘Ik ben met de Volvo van pap.’ Met dansende passen liep Rachel voor haar uit naar de parkeerplaats van het station. In tegenstelling tot Dee was haar dochter dol op autorijden. Bij de wagen pakte Rachel haar zware tas over en hield galant de deur open. Alle voortekenen wezen erop dat er offers van haar zouden worden gevraagd.

‘Pap is aan het koken, we eten reebout,’ Rachel manoeuvreerde de Volvo handig tussen twee wagens de voorrangsweg op.

Dee keek voorzichtig opzij. Rachels mond stond half open, haar kaaklijn was ontspannen: wat was haar dochter mooi. Dat hadden zij en Jeff toch mooi voor elkaar gekregen. ‘Waarom is Tom niet mee?’

‘Vertel ik je als we thuis zijn,’ zei Rachel haast terloops en ze neuriede een bekende melodie. Vreemd genoeg werd Dee er treurig van. ‘Wat is dat ook alweer?’

Rachel glimlachte: “‘Let it be”, mam.’

O god, let it be, ze was zwanger!

Ze moest rustig blijven en zich oppeppen tot een blijde reactie als Rachel thuis haar geheim zou delen met haar en Jeff. Ze kon altijd later nog voorzichtig duidelijk maken dat zij in dit stadium

van haar loopbaan weinig voor Rachel kon betekenen. Heus wel af en toe een weekend oppassen, dat was best te regelen. Ze was pas tweeënvijftig, veel te jong om oma te zijn. Wat bezielde Rachel, na een jaar vol ruzie, zich te laten bezwangeren door een man die nog niet in haar schaduw kon staan? Dee zuchtte, ze was zelf ook vijfentwintig toen ze zwanger werd van Rachel, maar in die tijd was dat heel normaal.

Ze staaarde naar buiten waar het vertrouwde heuvellandschap snel voorbijtrok aan de Volvo, die onder Rachels zelfverzekerde sturing tachtig mijl per uur scheurde. Ze hield van de omgeving en wenste regelmatig dat ze meer tijd had om te genieten van deze paar vierkante mijl van het Engelse platteland, maar haar werkverslaving won altijd.

‘Heerlijk een weekend thuis,’ zong Rachel. ‘Jammer dat Felicia er niet is. Moeten we weer eens doen, een ouderwets weekendje met zijn vieren.’

Dee zweeg, weekendjes met zijn vieren waren lang geleden. Al had haar jongste dochter het nooit uitgesproken, Dee wist dat Felicia alles zou doen om zo’n samenkomst te voorkomen. Wat er tussen haar dochters speelde wist ze niet, maar sinds enkele jaren ontweek Felicia vrijwel elk contact met Rachel.

Hun cottage was gebouwd in de negentiende eeuw en stond op de monumentenlijst. Jeff had er zijn handen aan vol. Het was moeilijk voorstelbaar hoe hij er ooit bij had kunnen werken. Na zijn hartaanval vorig jaar was hij arbeidsongeschikt verklaard en sindsdien kluste hij voortdurend aan het onderhoud, in het tempo dat zijn hart hem oplegde. Het huis met de kleine knusse ruimtes waar oneindig liefdevol afgewerkte ornamenten in het hout en de stenen muren waren gebeiteld, omarmde haar nog steeds als ze de drempel overging.

Jeff zat tevreden bij de open haard. ‘Dames, een glaasje wijn?’ Uit de keuken kwam de verrukkelijke geur van gebraden wild. Ra-

chel drukte een kus op zijn kruin. ‘Wat ben je toch een verwenpap-pa,’ zei ze liefdevol.

Verwenopa, maakte Dee er in gedachten van, kom nu maar over de brug, Rachel, met je grote nieuws.

Jeff schonk de wijn in de kristallen glazen, te vol naar haar smaak. Zo probeerde hij zijn zucht naar alcohol te verbloemen, een zucht die zelfs zijn strenge cardioloog niet aan banden kon leggen. Ze proostten.

‘Waarop?’ vroeg Jeff.

Dee hield haar adem in.

‘Op een nieuw begin,’ zei Rachel. Daar had je het al.

‘Van wat?’ vroeg Jeff onnozel.

Later die avond, in bed, verwoordde hij haar vrees. ‘Rachel is zo, zo anders, zo blij, ik ben haast bang.’

Ze zuchtte en draaide haar rug naar hem toe. ‘Ik ben moe, Jeff, ik wil niet meer praten.’

Hij schoof tegen haar aan. ‘Tijd voor een slaapmutsje,’ fluisterde hij hitsig.

Hij plantte zijn erectie tussen haar dijen en pakte met zijn rechterhand haar borst vast. Dee duwde zijn arm weg. ‘Je bent dronken,’ verweet ze hem.

‘Niet te dronken voor dit,’ murmelde hij en hij begon aan haar slip te frummelen. En al was ze doodop en doodsbang, haar lichaam reageerde onverwacht lustvol. ‘Voorzichtig dan,’ fluisterde ze terug. Van de dokter mocht het en na de operatie en met die nieuwe pillen zou het vast goed gaan.

Rachel was niet zwanger, sterker nog, ze was weg bij Tom. Na de eerste slok wijn had ze Jeffs vraag plechtig beantwoord. ‘Ik heb een nieuw begin gemaakt. Ik had jullie toch verteld dat ik een cursus ging doen?’ Vaag herinnerde Dee zich dat Rachel zoiets verteld had, maar veel indruk had het niet op haar gemaakt want Rachel

rende al jaren van Zingevingeweekend en Tarotcursus naar Familieopstellingen en Landmark.

Jeff en zij knikten. 'Hoe was het?' vroeg ze beleefd.

'Het einde,' zei Rachel lyrisch.

'Ik dacht het begin,' mompelde Jeff en Rachel schoot in de lach. 'Beide, pap.'

De rest van de avond vertelde ze over een tiendaagse cursus met de tamelijk geruststellende titel In retraite, die ze in Nederland had gevolgd. 'Hoezo in Nederland?' vroeg Jeff met een lichte afwijzing in zijn stem, alsof het ontrouw aan zijn beminde Engeland betekende.

Rachel glimlachte. 'Catherine heeft daar haar eigen doorbraak meegemaakt. Die plek heeft de goede energie.' Het klonk soft en toch leek haar dochter met beide benen op de grond te staan, wat ook weleens anders was geweest. Haar verhaal was doorspekt met lofzangen op Catherine, de leider van de training.

'Wat is dat voor iemand, een goeroe of zo?' vroeg Jeff voorzichtig.

Rachel glimlachte. 'Catherine is erg menselijk, ze heeft veel meegemaakt en daar is ze bovenop gekomen. Nu helpt ze andere mensen om te groeien en vooruit te komen. Ze is bijzonder en gewoon tegelijk.' Rachel had tien dagen op een landgoed in Nederland doorgebracht met een groep mensen uit verschillende landen. 'Catherine heeft haar eigen netwerk, je kunt alleen deelnemen als je wordt voorgedragen. Een collega van het departement heeft mij met haar in contact gebracht,' zei Rachel. Het klonk trots. 'Ik twijfelde al zo lang aan mijn relatie met Tom,' ze lachte scheef. 'Dat zal jullie niet verbazen. Jezus, ik heb jullie vast tot waanzin gedreven met mijn bezoekjes het laatste jaar.'

Ook het zelfinzicht van haar dochter was nieuw.

'Ik weet nu waarom ik niet van hem los kon komen. Ik was verslaafd aan zijn negatieve aandacht. Ik heb van mezelf een slachtoffer gemaakt.' Ze keek ernstig. 'Het moeilijkste deel van de cursus was erkennen dat ik het helemaal zelf heb gedaan. Ik heb hem uit-

gezocht om iets te leren.’ Ze zuchtte en glimlachte. ‘Ik heb er wel de tijd voor genomen, vijf jaar om precies te zijn.’

Jeff en Dee zwegen instemmend.

Rachel stond op: ‘Blijf zitten, we eten lekker bij de open haard vanavond. Ik schep op.’

Jeff wilde protesteren, zijn reebout was zijn kindje. ‘Pap, hij is klaar en je krijgt alle eer, ik wil gewoon even dat je rustig bij mam blijft zitten.’

Een kwartier later zaten ze knus met de borden op schoot. De reebout smolt op de tong, de fles wijn werd al snel door een tweede gevolgd.

Ze woonde nu nog bij Tom. ‘Ik ben op zoek naar een koopappartement, het is tijd om echt op mijn eigen benen te staan. Bezopen eigenlijk, ik heb nog nooit alleen gewoond.’

‘Hoe gaat het met Tom?’ vroeg Dee voorzichtig.

Rachel knikte ernstig. ‘Hij is er kapot van, hij realiseert zich nu pas wat ik voor hem beteken, erg pijnlijk, voor mij ook trouwens. Maar hij komt er wel overheen. Genoeg vrouwen die hem willen troosten.’

‘Dat vind ik wel erg cynisch, Rache,’ nam Jeff het voor Tom op.

Ze knikte nadenkend. ‘Ja, pap, dat klopt, ik vind het zuur dat Tom niet zo diep gaat als ik om vooruit te komen, daarom is het onmogelijk tussen ons. Ik weet zeker dat hij in *no time* een ander heeft.’

Ze had vast gelijk. Haar dochter klonk volwassener dan ooit tevoren.

‘Het gaat me pijn doen, dat weet ik, maar dat gaat over, ik wil vooruit, ik moet vooruit.’ Ze lachte ironisch. ‘Anders hebben jullie in het bejaardenhuis nog om de haverklap een huilende, behoeftige dochter op de stoep. Dat is geen best vooruitzicht toch?’

Dee glimlachte en deed een schietgebedje dat de verandering blijvend zou zijn. Het leek haast onmogelijk dat een retraite van tien dagen haar onevenwichtige dochter getransformeerd had tot een wijze vrouw.

De volgende ochtend verwachtte ze dan ook half en half dat Rachel, na de euforie van de avond ervoor, nu wat somberder gestemd zou zijn. Een scheiding, al was Rachel niet getrouwd, was ingrijpend. Maar haar oudste zat rustig aan de ontbijttafel de ochtendkrant te lezen. ‘Thee, mam?’ Ze had een pot gezet van haar favoriete combinatie, Earl Grey met Engelse melange. Zwijgend schoof ze Dee een grote kop toe en een katern van de krant. Jeff scharrelde al een uurtje rond in de tuin.

Het weekend zette zich vredig voort, een ander woord was er niet voor, en toen hun dochter zondagavond vertrok, beseften zowel Jeff als zij dat hun oudste nu echt volwassen was.

‘Een wondercursus,’ verwoordde Jeff haar gedachten toen ze Rachel uitzwaaiden.

Ze knikte. Misschien kwam het zelfs wel goed tussen haar twee dochters, nu de felste van de twee gekalmeerd leek.

De paniek viel maandag rauw op haar dak. Ze had gehoopt dat er na het weekend iets van haar dochters kalmte in haar over was gestroomd, maar de rails trokken sterker dan ooit. Ik ben twee seconden weg van een zeker einde. Dood en niets meer weten, klaar. De woorden dreunden door haar hoofd afgewisseld met ‘ik doe het niet, ik heb het nooit gedaan, ik wil niet dood’. Twee treinen passeerden en bij de derde deed ze een onbeheerste stap naar voren.

‘Jezus, wat doet u?’ Een stevige arm trok haar in een harde greep naar achteren. Ze keek in het geschrokken gezicht van een jonge man. ‘Eén stap verder en u had ervoor gelegen.’

Haar hart bonsde in haar oren, haar gehemelte was droog. Ze kon geen woord uitbrengen. ‘Stond u te dromen of zo?’ drong de man aan. Hij droeg een keurig pak met een overjas en had een attaché-koffertje bij zich. Haar trein gleed de hal binnen en ze schudde haar hoofd. ‘Dank u,’ mompelde ze en ze liep van hem weg. Hij zou denken dat ze gek was.

Die avond op Paddington Station, na een lange dag vol vergaderingen en bezorgde blikken van Ben, raakte ze in paniek, nu echt en volkomen. Ze rende de stationshal uit en kwam hijgend aan op Spring Street. Met bevende vingers viste ze haar mobieltje uit haar tas en toetste de 4 in, een sneltoets.

‘Mam, hoe is het?’ Rachel klonk opgewekt.

‘Ben je nog op je werk?’

‘Doe niet zo raar, het is halfacht!’

‘Kun je me komen halen van Paddington?’ Nooit eerder had ze haar dochter om hulp gevraagd. Dee vroeg niemand om hulp. Dee redde haar eigen kont.

Niet langer.

Leilah

Al was het de vierde keer dat ik erbij mocht zijn, nog steeds wist ik niet hoe Cathy het flikte. Met de precisie van een horlogemaker en de gewelddadige kracht van een bouwvakker die ingehuurd is om te slopen, beukte ze genadeloos tot elke kwetsuur blootlag. Dan woelde, prikte en porde ze in de openliggende wond, net zolang tot de etter en pus in misselijkmakende golven naar buiten klotsen, onbeheerst, onstuitbaar en met een angstaanjagend volume. Als de stroom stinkende drab uiteindelijk was weggevoerd, bleef er een vurig glanzende open wond over, waar ze dan met haar he-lende adem overheen blies en liefdevol tegen praatte tot er langzaam een nieuw huidje overheen groeide, zonder korsten, zonder littekens. Alleen het dunne velletje verraadde nog waar eens de vuile wond had gezeten.

Zo ging het bij mij, zo had ik het bij tientallen anderen zien gebeuren. Als ik ernaar vroeg, ontkende Cathy dat ze paranormale gaven bezat, maar voor mij stond vast dat ze een goede heks was, met een alwetende toverkracht.

Ik voelde mij bevoorrecht en doodsbang tegelijk dat ik met deze krachtbron mocht samenwerken.

De groep was klein. Drie vrouwen en twee mannen die nog geen benul hadden van wat ze te wachten stond. Ze zouden om drie uur